

§ 3. Gdy w czynności urzędowej bierze udział kilku biegłych, każdy z nich otrzymuje całkowitą należność za dokonaną przez siebie czynność.

§ 4. Przy ryczałtowych opłatach za czynności sądowo-lekarskie należność powinna być obliczona podług przeciętnej liczby badań i orzeczeń sądowo-lekarskich, dokonanych w danym okręgu w ciągu ostatnich 2-ch lat. Opust ze strony lekarza nie może wynosić mniej, niż 10%.

§ 5. Opłaty za czynności sądowo-lekarskie łącznie ze stratą czasu są następujące:

1. Badanie sądowo-lekarskie osób wraz z orzeczeniem:

- a) osób, uszkodzonych na ciele w zwykłych przypadkach, oraz wszystkich innych osób w celu stwierdzenia ich stanu zdrowia zł. 3
- b) jeżeli badanie było długie i żmudne bądź z powodu ilości obrażeń, bądź z powodu ich charakteru, np. przy uszkodzeniu mózgu, rdzenia, przy nerwicach urazowych, przy obrażeniach narządów wewnętrznych, jak to: płuc, serca, trzewiów brzusznych, wewnętrznych narządów płciowych, lub też gdy orzeczenie musiało być obszernie uzasadnione " 5
- 2. Nałożenie badanemu opatrunku (oprócz zwrotu za dostarczony materiał opatrunkowy) " 2
- 3. Badanie przez lekarza specjalistę, powołanego w charakterze konsultanta wraz z orzeczeniem " 5
- 4. Badanie stanu umysłowego wraz z orzeczeniem:
 - a) badanie jednorazowe " 7—10
 - b) każde następne badanie " 4—6
- 5. Oględziny zewnętrzne i sekcja zwłok osoby dorosłej, dziecka lub noworodka wraz z orzeczeniem " 10
- 6. Oględziny zewnętrzne zwłok lub sekcja częściowa wraz z orzeczeniem " 6
- 7. Obecność wraz z ewentualną radą zawodową przy sekcji, ekshumacji, lub oględzinach zwłok, za każde zaczęte pół godziny " 2
- 8. Obecność przy rozprawach sądowych razem z udzieleniem orzeczenia, za każde zaczęte pół godziny " 2
- Przerwę, trwającą mniej niż godzinę, jeżeli nastąpi w ciągu rozprawy, lub pomiędzy dwiema rozprawami, odbywającymi się tego samego dnia, wlicza się w czas obecności.
- 9. Orzeczenie, wydane na podstawie przejrzenia akt " 3—10
- 10. Badanie gołem okiem narzędzi, leków, trucizn, płam i t.p., o ile musi się ono odbywać oddzielnie od badań wymienionych w punktach poprzednich, wraz z orzeczeniem " 3
- 11. Specjalne naukowe badanie wraz z orzeczeniem (oprócz zwrotu za zużyte odczynniki):

- a) płam: mikroskopowe, chemiczne względnie widmowe, oraz biochemiczne zł. 10—15
- b) krwi na obecność tlenu węgla " 5
- c) potraw, leków, trucizn, wymiocin, kału, włosów, cząstek ciała — mikroskopowe " 10—15
- d) bakterij z założeniem hodowli i doświadczeniem na zwierzętach " 15—30
- e) szczegółowe kliniczne badanie moczu " 4
- f) badanie promieniami Roentgena " 10—20
- 12. Stawienie się na podstawie otrzymanego wezwania, gdy czynność bez winy lekarza nie została wykonana, za każde zaczęte pół godziny " 1

§ 6. Jeżeli okaże się nieodzowna potrzeba przybrania przy czynności sądowo-lekarskiej pomocy nadzorców zdrowia, sanitariuszów i t.p., należy przyznać osobie przybranej do pomocy odszkodowanie za oderwanie od zajęć w wysokości 1—5 zł.; niezależnie od tego rzeczono osoby otrzymują zwrot wyłożonych kosztów przyjazdu, tudzież kosztów powrotu i pobytu w siedzibie sądu, jeżeli zostały wezwane z miejscowości, odległej ponad 15 kilometrów od miejsca posiedzenia sądu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązującą przepisy, sprzeczne z niniejszem rozporządzeniem, w szczególności zaś znosi się dodatek I-y (części A i B) do ustawy pruskiej z dnia 14 lipca 1909 r., dotyczącej opłat dla urzędników sanitarnych (Zbiór Ustaw Pruskich str. 625) w brzmieniu, nadanem rozporządzeniem Ministra byłej Dzielnicy Pruskiej z dnia 10 listopada 1921 roku w przedmiocie wynagradzania lekarzy powiatowych i chemików za czynności sądowe oraz sanitarno-policyjne (Dz. U. R. P. № 95, poz. 701), o ile dodatek ten dotyczy lekarzy.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski*
 Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*
 Minister Skarbu: *W. Grabski*

64.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 30 grudnia 1924 r.

w celu wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1922 r. w przedmiocie obrotu sztucznymi substancjami słodkimi.

Na mocy § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1922 r. w sprawie ujednostajnienia przepisów o wyrobie, sprzedaży i używaniu sztucznych substancji słodkich (Dz. U. R. P. № 116, poz. 1056) zarządza się co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Sztucznymi substancjami słodkimi w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 116, poz. 1056) są wszelkie związki chemiczne mogące służyć do słodzenia pokarmów lub napoi, lecz nie posiadające własności odżywczych cukru. Do związków takich posiadających zwykle znacznie wyższą słodycz, niż cukier trzcinowy lub buraczany, należy:

- 1) sacharyna bez względu na nadawaną jej nazwę (jak np. sacharol, sacharynol, cukieryna, kristaloza i t. p.), dalej
- 2) dulcyna, glucyna i inne.

Przepisy wydane o sztucznych substancjach słodkich dotyczą również i tych związków chemicznych, które jak np. kwas ortosulfobenzoesowy mogą być za pomocą łatwych działań przetworzone na sacharynę lub zbliżone do niej sztuczne substancje słodkie.

§ 2. Przedmiotem handlu i wogóle obrotu na obszarze Rzeczypospolitej mogą być tylko te sztuczne substancje słodkie, które zostaną przez Ministerstwo Skarbu wyraźnie dopuszczone do obrotu na całym obszarze Rzeczypospolitej lub na części tegoż.

§ 3. Sztuczne substancje słodkie mogą być zasadniczo używane tylko do celów leczniczych i do badań naukowych.

§ 4. Na czas przejściowy jednak dozwala się aż do odwołania używanie sztucznych substancji słodkich do słodzenia napojów i pokarmów wyłącznie na użytek własny (domowy). Używanie ich do słodzenia produktów spożywczych lub napojów sprzedawanych względnie przeznaczonych na handel jest bezwarunkowo wzbronione.

Uwaga: Wszelkie produkty spożywcze lub napoje znajdujące się w lokalu handlowym należy uważać za przeznaczone na handel.

§ 5. Na prowadzenie handlu takimi artykułami czy to wyprodukowanymi na obszarze Rzeczypospolitej, czy też sprowadzonymi z zagranicy potrzebne jest pozwolenie władz skarbowych, a mianowicie:

- 1) na hurtowy handel sztucznymi substancjami słodkimi, jako też na sprowadzenie ich z zagranicy, względnie z obszaru w. m. Gdańska, potrzebne jest pozwolenie Ministerstwa Skarbu,
- 2) na drobną sprzedaż udzielają pozwolenia właściwe izby skarbowe.

§ 6. Pozwolenie na prowadzenie fabryki względnie na sprzedaż sztucznych substancji słodkich gaśnie:

- 1) wskutek upływu czasu, na który opiewało,
- 2) wskutek zrzeczenia się go przez uprawnionego,
- 3) wskutek śmierci uprawnionego,
- 4) wskutek odebrania go przez właściwe władze skarbowe.

§ 7. Pozwolenie należy odebrać:

- 1) jeżeli uprawniony do wyrobu względnie handlu sztucznymi substancjami słodkimi nie

spełnia obowiązków nałożonych nań przez niniejsze przepisy lub rozporządzenia władz skarbowych, a zwłaszcza jeżeli uprawnienie do handlu odstąpił drugiej osobie,

- 2) jeżeli zajdą okoliczności przewidziane w § 43 niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Wyrób sztucznych substancji słodkich, jako też handel i wogóle wszelki obrót temi artykułami podlega przede wszystkim nadzorowi władz i organów skarbowych.

§ 9. Przestrzeganie zakazu używania sztucznych substancji słodkich do wyrobów produktów spożywczych i napojów, jako też zakazu nielegalnego handlu należy zarówno do władz skarbowych, jak i władz bezpieczeństwa publicznego.

§ 10. Kontrola skarbową ma prawo wstępu o każdej porze w czasie trwania fabrykacji względnie w czasie wykonywania sprzedaży sztucznych substancji słodkich do wszelkich lokali, w których się wyrabia, przechowuje względnie sprzedaje powyższe artykuły.

§ 11. Za miejsce wyrobu należy uważać nie tylko te lokale, w których się faktycznie wyrabia sztucznie substancje słodkie, ale również wszelkie lokale, połączone z powyższymi ubikacjami.

§ 12. Każdy transport sztucznych substancji słodkich na obszarze Rzeczypospolitej musi być pokryty przepisaniem dokumentami t. j. o ile pochodzi z krajowej fabryki sztucznych substancji słodkich lub składów skarbowych — świadectwem przewozowym wydanym przez właściwą kontrolę skarbową; o ile zaś pochodzi z koncesjonowanych hurtowni sacharyny — duplikatem zamówienia, potwierdzonym przez hurtownię. Transporty sztucznych substancji słodkich przewożone z obszaru w. m. Gdańska muszą być pokryte pozwoleniem Ministerstwa Skarbu.

§ 13. Wszelkie protokoły sporządzone z powodu naruszenia przepisów o wyrobie, sprzedaży, przechowywaniu, transporcie i wogóle o obrocie sztucznymi substancjami słodkimi mają być kierowane do właściwego urzędu akcyz i monopolów państwowych (D. O. S.), który je rozpatruje i w miarę uznania albo uzupełnia dochodzenia i sam je rozstrzyga lub też, o ile rozstrzygnięcie sprawy nie leży w jego kompetencji, odstępuje sprawę właściwej władzy skarbowej lub właściwemu sądowi.

§ 14. Rok sprawozdawczy dla fabryk wyrabiających sztuczne substancje słodkie, tudzież dla przedsiębiorstw sprzedających takowe liczy się od 1 stycznia do 31 grudnia włącznie.

§ 15. Z końcem każdego roku sprawozdawczego obowiązana jest każda fabryka, jako też każdy posiadający uprawnienie na prowadzenie handlu sztucznymi substancjami słodkimi na obszarze Rzeczypospolitej przedkładać przełożonemu urzędowi akcyz i monopolów (D. O. S.) treściwe i wyczerpujące sprawozdanie o wyrobie i obrocie względnie tylko o obrocie sztucznych substancji słodkich.

II. O fabrykach wyrabiających sztuczne substancje słodkie.

§ 16. Podania o zezwolenie na urządzenie fabryki sztucznych substancji słodkich czy to samoistnej, czy też przy istniejącej już fabryce chemicznej, należy składać do właściwego urzędu akcyz i monopolów (D. O. S.).

W podaniach tych należy wymienić następujące szczegóły:

- a) miejsce i dokładny opis fabryki, jej urządzenia i sposób wyrabiania sztucznych substancji słodkich (w 3 egzemplarzach),
- b) nazwę wyrabiać się mających sztucznych substancji słodkich,
- c) ich skład chemiczny,
- d) skąd mają być sprowadzane surowce względnie półprodukty i jakie,
- e) przypuszczalną produkcję dobową, miesięczną i roczną,
- f) czy fabrykacja będzie prowadzona przez cały rok bez przerwy przez wszystkie dni robocze, czy też z przerwami i jakimi.

Do prośby należy dołączyć dokładny plan fabryki w trzech egzemplarzach z uwidocznieniem w nim rozmieszczenia maszyn i przyrządów potrzebnych do fabrykacji sztucznych substancji słodkich, pomieszczenia na przechowanie surowców względnie półfabrykatów, lokali na odważanie i przechowanie gotowych produktów, na kancelarię dla kontroli skarbowej, tudzież na ewentualne pomieszkanie dla teŹże kontroli.

§ 17. Fabrykant winien podać urzędowi akcyz i monopolów imię i nazwisko technicznego kierownika fabryki i jego zastępcy względnie osoby, która w czasie nieobecności wyŹżej wymienionych będzie obowiązana do udzielania wyjaśnień władzom i organom skarbowym tudzież złoŹy oświadczenie pisemne w formie prawem przepisanej, Źe dozwoli kontroli skarbowej, jako teŹ delegatom władz skarbowych korzystać bezpłatnie z laboratorium fabrycznego celem przeprowadzenia badań dla celów skarbowych, tudzież z pomieszczeń na kancelarię i na mieszkanie dla kontroli skarbowej, wreszcie, Źe zobowiązuje się pokryć policzone mu przez władzę skarbową koszt utrzymania kontroli skarbowej dla fabryki sacharyny.

§ 18. Urząd akcyz i monopolów sprawdzi i w razie potrzeby uzupełni załączone do podania opisanie fabryki wraz z urządzeniem na podstawie przedłoŹonego planu sytuacyjnego.

Jeden egzemplarz tego ma być przechowywany w kancelarii fabryki i ma być tam kaŹdej chwili doŹępny dla kontroli skarbowej, drugi zaś egzemplarz ma być przechowany przy aktach koncesyjnych znajdujących się w urzędzie skarbowym akcyz i monopolów.

§ 19. Co najmniej na 14 dni przed rozpoczęciem fabrykacji obowiązany jest fabrykant donieść pisemnie właściwemu urzędowi akcyz i monopolów (D. O. S.):

- 1) dzień i godzinę rozpoczęcia fabrykacji sztucznych substancji słodkich,

- 2) długość trwania zamierzonego okresu fabrykacyjnego,
- 3) ilość i rodzaj przerobić się mających surowców względnie półproduktów, jako teŹ
- 4) ilość i rodzaj uzyskać się mających gotowych produktów.

§ 20. Wszelkie zmiany tak w rozmieszczeniu, jako teŹ w urządzeniu fabryki mogą być dokonywane jedynie za wiedzą i zezwoleniem Ministerstwa Skarbu.

O zmianie w kierownictwie fabryki, jako teŹ w fabrykacji (§ 19) należy zawiadomić do 24 godzin urząd akcyz i monopolów (D. O. S.).

§ 21. Wyrób sztucznych substancji słodkich, ich oddawanie do składu, obliczanie i wydawanie ze składu jako teŹ wyrób ich opakowań odbywa się pod ścisłym dozorem kontroli skarbowej.

Okna w salach przeznaczonych na odważanie i przechowanie gotowych wyrobów muszą być zaopatrzane w siatki druciane i ubezpieczone przez kontrolę skarbową.

§ 22. W razie prowadzenia pracy w jednym tylko z pomieszczeń przeznaczonych np. do wyrobu, odważania lub przechowania sztucznych substancji słodkich, inne pomieszczenia winny być zamknięte i opieczętowane pieczęcią kontroli skarbowej.

Wejście do tych pomieszczeń dla osób obcych bez zezwolenia teŹże kontroli jest wzbronione.

§ 23. W czasie przerwy pracy w fabryce wszystkie pomieszczenia mają być zamknięte i opieczętowane pieczęcią kontroli skarbowej. Wejście do nich w tym czasie dozwolone jest jedynie w obecności kontroli skarbowej.

§ 24. Fabrykant sztucznych substancji słodkich obowiązany jest do prowadzenia następujących ksiąg i zapisków:

- a) księgi surowców względnie półfabrykatów z kontem przychodu (ilości sprowadzonych względnie wytworzonych surowców) i kontem rozchodu (ilości surowców użytych do wyrobu sztucznych substancji słodkich),
- b) księgi produkcji z uwidocznieniem w niej ilości użytych surowców na wyrób sztucznych substancji słodkich, tudzież poszczególnych stadjów fabrykacji,
- c) księgi uzyskanych gotowych fabrykatów względnie równorzędnych związków chemicznych równieŹ z kontem przychodu i rozchodu,
- d) wykazu osób i instytucji uprawnionych przez władzę skarbowe do poboru sztucznych substancji słodkich wprost z fabryki,
- e) wykazu osób zatrudnionych przy fabrykacji sztucznych substancji słodkich.

§ 25. Księgi ad a) — c) zamykane są tygodniowo i stronicami; wszystkie księgi i wykazy przechowuje się w fabryce przez lat pięć (5) do użytku władz skarbowych.

§ 26. Sprowadzane do fabryki przesyłki surowców, półfabrykatów lub gotowych wyrobów sztucznych substancji słodkich muszą być odbierane

w obecności kontroli skarbowej, wciągnięte na przychód do księgi wymienionej pod a). Do księgi tej dołącza się wszelkie dokumenty celne, tudzież zezwolenie Ministerstwa Skarbu, za którym przesyłka przysłała do fabryki.

§ 27. Gotowe produkty (sztuczne substancje słodkie) mają być przeniesione z miejsca wyrobu do składu, gdzie się je w obecności kontroli skarbowej odważa i odlicza, zapisując wagę i ilość tychże do księgi uzyskanych gotowych fabrykatów (24 c) na przychód.

§ 28. Pakowanie zważonych sztucznych substancyj słodkich w pudełka, słoiki i t. p. tj. w opakovanie przeznaczone do handlu odbywa się również pod dozorem kontroli skarbowej.

§ 29. Na każdym opakowaniu sztucznych substancyj słodkich przechowanym w magazynie gotowych wyrobów musi być uwidocznione: nazwa handlowa substancyj słodkich, waga netto tychże w danym opakowaniu, siła słodczy w stosunku do cukru, nazwa fabryki, która je wyrobiła i miejsce, gdzie się ta fabryka znajduje.

§ 30. Wydawanie sztucznych substancyj słodkich z fabryki może nastąpić jedynie w obecności kontroli skarbowej i to tylko osobom względnie instytucjom posiadającym przepisane uprawnienie właściwej władzy skarbowej do pobierania względnie nabywania pewnych ściśle oznaczonych produktów w tej właśnie fabryce.

§ 31. O ile pozwolenie takie opiewa na prawo nabycia sztucznych substancyj słodkich w pewnej określonej ilości—kontrola skarbowa przestrzega, by z fabryki nie wydano więcej, jak w pozwoleniu podano.

§ 32. Sztuczne substancje słodkie przeznaczone do obrotu na obszarze Rzeczypospolitej mają być wydawane odbiorcom po cenach oznaczonych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

§ 33. Sztuczne substancje słodkie wydawane z fabryki muszą być zaopatrzone na opakowaniu zewnętrznym marką fabryczną, tudzież pieczęcią względnie plombą kontroli skarbowej. W razie, gdy sztuczne substancje słodkie wydawane są w skrzyniach, pakach i t. p., należy na skrzyniach, pakach i t. p. nałożyć zamknięcie urzędowe w ten sposób, żeby bez naruszenia go nie można otworzyć opakowania.

§ 34. Przy wydawaniu z fabryki każdej partji sztucznych substancyj słodkich wypełnia kontrola skarbowa w świadectwie przewozowym, jako też w duplikacie i w jego odcinku wszelkie rubryki, podając równocześnie numer zezwolenia władzy skarbowej na pobór tych artykułów. Unikatem świadectwa przewozowego otrzymuje odbiorca sacharyny, duplikat przesyła się kontroli skarbowej, w której okręgu mieszka odbiorca, a odcinek pozostaje w fabryce. Jeżeli sztuczne substancje słodkie są przeznaczone na wywóz za granicę Rzeczypospolitej, duplikat świadectwa przewozowego przesyła się do wyjściowego urzędu celnego. Szczegóły podane w świadectwie

przewozowym wpisuje kontrola skarbowa na koncie rozchodu w księdze gotowych fabrykatów (§ 24 c). Równocześnie z wydaniem świadectwa przewozowego zwraca kontrola skarbowa odbiorcy pozwolenie na prawo nabycia sztucznych substancyj słodkich.

§ 35. Hurtowny nabywca sztucznych substancyj słodkich po przybyciu na miejsce przeznaczenia winien bezzwłocznie zgłosić ustnie lub pisemnie przywóz w najbliższej kontroli skarbowej, która porównuje przesyłkę z duplikatem świadectwa przewozowego a następnie odsyła tenże duplikat po stwierdzeniu zgodności przesyłki ze szczegółami w nim podanymi kontroli skarbowej w fabryce sztucznych substancyj słodkich celem udokumentowania odnośnej pozycji rozchodu.

§ 36. W razie nieotrzymania duplikatu świadectwa przewozowego do 3 tygodni kontrola skarbowa w fabryce zwraca się do kontroli skarbowej w miejscu zamieszkania odbiorcy celem wyjaśnienia przyczyn nieodesłania duplikatu.

§ 37. Fabryki sztucznych substancyj słodkich mają być co najmniej raz na miesiąc kontrolowane przez inspektora akcyzy; oprócz tego kierownik urzędu akcyz i monopolów względnie D. O. S. obowiązany jest co najmniej raz na rok osobiście lub przez delegowanego urzędnika technicznej kontroli skarbowej przeprowadzić szczegółową rewizję takiej fabryki.

§ 38. Przy rewizjach ma być sprawdzone przedewszystkiem, czy rzeczywisty zapas surowców względnie półfabrykatów, jako też gotowych wyrobów znajdujących się w magazynach fabryki, zgadza się ilościowo i jakościowo z zapasami ksiązkowymi, czy księgi są należycie prowadzone i zamykane, czy wszystkie załączniki i dokumenty znajdują się na swoim miejscu, czy nałożone zamknięcia urzędowe przez kontrolę skarbową są nienaruszone, wreszcie czy nie zachodzi podejrzenie potajemnego wynoszenia gotowych wyrobów względnie jakiego innego naruszenia przepisów skarbowych przez fabrykę. Dzień i miesiąc przeprowadzenia rewizji oraz wynik tejże ma być wpisany w odnośnych księgach.

W razie stwierdzenia braków lub nadużyć spisuje się protokół.

III. Przepisy dotyczące tworzenia i obsadzania miejsc sprzedaży sztucznych substancyj słodkich.

§ 39. W każdej siedzibie izby skarbowej może być otwarty wedle uznania Ministerstwa Skarbu hurtowy handel sztucznych substancyj słodkich.

§ 40. Drobna sprzedaż sztucznych substancyj słodkich może być otwarta tylko w tych miejscowościach gdzie zachodzi niezbędna potrzeba potemu t. j. przedewszystkiem w miastach, co najwyżej jednak jedna sprzedaż na 10.000 mieszkańców.

§ 41. Ponadto każda apteka może otrzymać pozwolenie na nabywanie z hurtowni, przechowywanie i sprzedaż sztucznych substancyj słodkich, jako lekarstwa dla chorych.

§ 42. Jedną osobą fizyczną lub prawną może otrzymać tylko jedną koncesję na handel i to na ściśle oznaczoną miejscowość i dokładnie określony obszar.

§ 43. Nie mogą otrzymać pozwolenia ani na wyrób, ani na handel sztucznych substancji słodkich: osoby prawomocnie skazane za przemytnictwo albo za wykroczenia przeciwko przepisom skarbowym, jako też osoby skazane za oszustwo, lichwę żywnościową lub inne przekroczenia popełnione z chęci zysku, dalej osoby do których majątku otworzono konkurs, jako też wreszcie osoby, które z jakichkolwiek innych słusznych powodów nie zasługują na zaufanie władz skarbowych.

§ 44. Uprawnienia na drobny handel sacharyną na czas przejściowy mają być zasadniczo wydawane niezamożnym inwalidom, wdowom i sierotom po poległych żołnierzach lub po pracownikach państwowych, o ile osoby te posiadają odpowiednie wykształcenie ogólne i kupieckie, tudzież prowadzą osobiście jakikolwiek inny handel.

§ 45. W razie braku takich uprzywilejowanych kompetentów można wydać pozwolenie na handel sztucznych substancji słodkich kooperatywom, związkom konsumentów lub wreszcie innym osobom prowadzącym jakikolwiek handel.

IV. Handel sztucznymi substancjami słodkimi.

§ 46. Podania o pozwolenie na prowadzenie handlu sztucznych substancji słodkich należy wносить do właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopolów (D. O. S.).

Do podania należy dołączyć dokumenty stwierdzające czy i o ile proszący posiada przepisane warunki.

§ 47. Pozwolenie na handel sztucznych substancji słodkich uprawnia do nabywania tych artykułów w miejscach wskazanych wyraźnie w pozwoleniu, do przechowywania ich w oryginalnym opakowaniu fabrycznym w lokalu na ten cel przeznaczonym i do sprzedawania ich po cenie taryfowej ustanowionej przez Ministerstwo Skarbu.

§ 48. Pozwolenie na handel sztucznych substancji słodkich może opiewać na handel hurtowy albo na handel drobny.

§ 49. Pod handlem hurtowym należy rozumieć prawo nabywania sztucznych substancji słodkich w magazynach fabrycznych względnie składach Ministerstwa Skarbu celem dalszej odsprzedaży t. zw. drobnym sprzedawcom.

§ 50. Pod drobnym handlem należy rozumieć prawo nabywania sztucznych substancji słodkich w składach hurtowych celem rozsprzedaży tychże w drobnych ilościach między konsumentów na ich własne potrzeby.

§ 51. W pozwoleniu na handel sztucznych substancji słodkich musi być wymienione:

- a) imię i nazwisko osoby względnie nazwa instytucji uprawnionej do prowadzenia handlu,

- b) dokładne miejsce (miejscowość, ulica, № domu), gdzie ma być handel prowadzony,
- c) czy handel ma być hurtowy, czy drobny, czy też oba rodzaje razem,
- d) dokładne miejsce poboru t. zn., z której fabryki względnie którego składu lub wreszcie z której hurtowni mają być pobierane sztuczne substancje słodkie,
- e) czy sztuczne substancje słodkie wolno sprzedawać tylko drobnym sprzedawcom, czy wogóle wszystkim zgłaszającym się konsumentom, czy też tylko pewnego rodzaju odbiorcom np. w aptekach tylko osobom chorym, jako lekarstwo.

§ 52. Uprawnienie na handel nie może być ani wydzierżawione, ani odstępowane innym osobom.

Prowadzenie handlu przez zastępcę zależne jest od zezwolenia tej władzy skarbowej, która nadała uprawnienie na handel.

§ 53. Prowadzący sprzedaż obowiązany jest sprzedawać sztuczne substancje słodkie w oryginalnym opakowaniu po cenach taryfowych.

§ 54. W lokalu sprzedaży musi znajdować się na widocznym miejscu koncesja na sprzedaż sztucznych substancji słodkich, tudzież taryfa sprzedaży.

§ 55. Sprzedawca obowiązany jest dozwolnić kontroli skarbowej wstępu każdej chwili do lokali sprzedaży i przechowywania sztucznych substancji słodkich, udzielać potrzebnych wyjaśnień, okazać na żądanie tejże kontroli prowadzone zapiski dotyczące handlu i wogóle obrotu sztucznych substancji słodkich.

§ 56. Bliższe prawa i obowiązki handlarzy sztucznych substancji słodkich określone będą w protokole spisanim przy nadaniu hurtowni względnie drobnej sprzedaży.

§ 57. Do użytku władz skarbowych obowiązani są sprzedawcy sztucznych substancji słodkich prowadzić:

- a) hurtowni: 1) księgę składową z kontem przychodu i rozchodu z uwidocznieniem wagi, rodzaju i wartości pobranych i wydawanych sztucznych substancji słodkich, 2) wykaz drobnych sprzedawców przydzielonych do poboru.

Każdy pobór i wydatek z hurtowni musi być należycie udokumentowany.

b) drobni sprzedawcy obowiązani są przechowywać u siebie wszelkie dowody dotyczące poboru sztucznych substancji słodkich ułożone w chronologicznym porządku co najmniej przez 3 lata.

§ 58. Pozwolenie na sprzedaż sztucznych substancji słodkich może być każdej chwili nawet bez podania powodów wedle uznania właściwej władzy skarbowej odwołane.

§ 59. Sztuczne substancje słodkie nie mogą być przedmiotem handlu obnośnego względnie domokrajnego.

§ 60. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

65.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 14 stycznia 1925 r.

w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie przekazania gminom czynności poboru podatku gruntowego na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego.

Na mocy §§ 1 i 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 56 poz. 567), oraz art. 13 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i innych urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. № 65 poz. 391), zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego pobór podatku gruntowego od 1 stycznia 1925 r. będzie dokonywany przez gminy.

Płatnicy, którym według rocznego wymiaru przypisano w jednej gminie państwowy podatek gruntowy wraz z oddzielnym dodatkiem w sumie ponad 500 złotych, mają płacić podatek ten we właściwych kasach skarbowych bezpośrednio lub na konta tych kas w Pocztovej Kasie Oszczędności.

§ 2. Inspektoraty skarbowe sporządzać mają odrębnie dla każdej gminy katastralnej względnie politycznej w terminie do 5 marca każdego roku, przy uwzględnieniu zmian zgłoszonych co do posiadania całych posiadłości lub ich części, repartycję podatku gruntowego i oddzielnego dodatku do podatku gruntowego (art. 2 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r.—Dz. U. R. P. № 65 poz. 505), wraz z dodatkami samorządowymi według wzoru A. Oddzielny dodatek i kwoty dodatków samorządowych, obliczonych od dodatku oddzielnego, uwidacznia się w repartycji (wzór A) odmiennym kolorem ponad I i II ratą.

Repartycję (wzór A) sporządza się na podstawie dochodu katastralnego, uwidocznionego w arkuszach posiadłości. Nazwisk poszczególnych płatników w repartycji nie wyszczególnia się, lecz tylko numery arkuszy posiadłości gruntowych, a o ile sprawdzono, iż jeden płatnik w tej samej gminie posiada dwa lub więcej arkuszy, wypisuje się i zlicza łącznie dochód katastralny ze wszystkich arkuszy, należących do tego samego płatnika.

§ 3. Dla użytku urzędów gminnych założą inspektoraty skarbowe gminną księgę bierczą na drukach według wzoru B, w której dla każdego płatnika, opłacającego w jednym powiecie państwowy podatek gruntowy wraz z oddzielnym dodatkiem w sumie do 500 złotych rocznie, zakłada się osobne konto. Księga

ta ma służyć na lat kilka, a po zużyciu zakłada inspektorat skarbowy nową.

Wszelkie zmiany w posiadaniu lub wymiarze podatków zasze w latach następnych przeprowadzają w gminnych księgach bierczych inspektoraty skarbowe na podstawie repartycji, sporządzonej według wzoru A., tudzież na podstawie porównawczych zestawień zmienionych arkuszy gruntowych, dostarczonych przez ewidencje katastru.

Na podstawie powyższych zestawień przypisuje się także należytości ewidencyjne.

Gminna księga biercza zniszczona lub zagubiona z winy urzędu gminnego będzie rekonstruowana na koszt naczelnika gminy.

§ 4. Inspektoraty skarbowe prowadzą według wzoru D. księgę bierczą, obejmującą sumaryczne konta każdej gminy z wyłączeniem płatników, którym przypisano podatek wraz z oddzielnym dodatkiem w sumie ponad 500 złotych.

Dla tych ostatnich płatników zakłada się imienne konta w księdze bierczej.

§ 5. W terminie do 5 marca każdego roku doręczą inspektoraty skarbowe poszczególnym zwierzchnościom gminnym za potwierdzeniem odbioru:

- a) gminną księgę bierczą (wzór B),
- b) odpowiednią ilość druków na dzienniki przychodowe (wzór F),
- c) druki na kwity (wzór C) względnie książeczki płatnicze,
- d) druki na obrachunek roczny (wzór E).

Zarazem należy podać № konta kasy skarbowej w Pocztovej Kasie Oszczędności przy równoczesnym wezwaniu zwierzchności gminnych do pobrania od płatników przypisanego podatku gruntowego i wpłacania go do odnośnej kasy skarbowej bezpośrednio lub na jej konto w Pocztovej Kasie Oszczędności w ustanowionych terminach.

§ 6. Zwierzchności gminne wyłożą bezzwłocznie po otrzymaniu gminne księgi biercze (wzór B) w urzędzie gminnym przez dni 14-cie, celem umożliwienia interesowanym wglądu, a równocześnie ogłoszą wezwanie do wpłacania podatku gruntowego.

§ 7. Umorzenie z tytułu klęsk żywiołowych lub wojennych, odpisy z tytułu nieściągalności i t. p., dokonywane przez inspektoraty skarbowe, będą komunikowane zwierzchnościom gminnym do wiadomości, w celu wprowadzenia tych zmian do gminnych ksiąg bierczych.

Żadnych innych zmian ani poprawek w księgach bierczych nie może urząd gminny dokonywać samowolnie.

§ 8. Przy poborze podatku gruntowego ma urząd gminny obliczyć i ściągnąć przedewszystkiem odsetki za zwłokę od kwot niezapłaconych w terminie i należytości ewidencyjne, zarachować je wraz z podatkiem w dzienniku, odnotować w gminnej księdze bierczej, uwidaczniając przytem artykuł (№ kolejny) dziennika przychodowego i dzień wpłaty, oraz wręczyć stronie pokwitowanie bądź na oddzielnym